■ כשם שפרצופיהם שונים כך דעותיהם שונות ■

בסודשיח

■ בס"ד ■ יום רביעי ■ פרשת תצוה ■ ח' באדר ה'תשס"ט ■ 04.03.2009 ■ גליון מס' 08 ■

תפוצה לכל קהילות ישראל

■ עוד בעיתון ■

ניתן לעבור לכתבה הרצויה ע"י לחיצה על שמה.

כשרות
להפנים אהבה וחמלה
כיצד מגיעים לדרגת אהבת ישראל? היאך יכול האדם למשוך את נפשו משנאת חינם?...
המשך בעמ' 2

חוק וסדר
"שום דבר" או מזג שיפוטי
כך תוכל להתרשם באופן ישיר ובלתי אמצעי כיצד מתנהלת מערכת המשפט מבפנים...
המשך בעמ' 5

קושייה עצומה!!!
משה רבינו נולד בז' באדר. משכך, חישוב פשוט יגלה לנו כי ברית המילה שלו חלה ביו"ד באדר, בפורים...
המשך בעמ' 7

סיפור לשבת
באדר משמיעין על השקלים
בתורתנו הק' נאמר (בפרשה הקודמת): וידבר ה' אל משה לאמר, דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי...
המשך בעמ' 3

שביבים
■ תשובה מאהבה
■ חודש אדר - שמחת תיקון הניצוצות
המשך בעמ' 5

תורתך שעשועי
שעשועון לפורים
בעמ' 8-9

"משנכנס אדר מרבין בשמחה" - כיצד?*

מפי הרה"ג רבי אביגדור נבנצל שליט"א

מצוַת חודש אדר ועבודתו היא להרבות בשמחה. "משנכנס אדר מרבין בשמחה" (תענית כט, א). איך מרבים בשמחה בחודש אדר? בפורים עושים סעודה גדולה, אוכלים בשר ושותים יין. אבל בשאר ימי החודש לא התבאר כיצד לשמוח. א"כ, כיצד ובמה שמחים בחודש אדר? חשבתי, הרי לעומת חודש אדר יש לנו את חודש אב, שאז צריך למעט בשמחה (משנה שם כו, ב). איך ממעטין בשמחה? ביום הנורא ביותר, בתשעה באב, לא לומדים תורה, כי "פִּקּוּדֵי ה' יְשָׁרִים מְשַׂמְּחֵי לֵב". אם כן, במה שבאב צריך למעט, באדר צריך להרבות. להתחזק בלימוד התורה, ללמוד מתוך שמחה, שמחה על הזכות העצומה שנפלה בחלקנו, שאנו יכולים לשבת וללמוד תורה. זוהי שמחה אחת של חודש אדר - להרבות בלימוד. אמנם בפורים עצמו מבטלים קצת מהלימוד, כי אז צריך לעסוק גם בשמחה הגשמית, אבל בשאר ימי חודש אדר הדרך העיקרית להרבות בשמחה היא ע"י לימוד התורה.

"ובפורים עצמו, גם אז עיקר השמחה אינו באכילה ושתיה, אלא בדבר אחר."

ובפורים עצמו, גם אז עיקר השמחה אינו באכילה ושתיה, אלא בדבר אחר. הרמב"ם כותב, שמצוה לעשות סעודה בפורים כפי כוחו, אבל "מוטב לאדם להרבות במתנות אביונים מלהרבות בסעודתו וּבְשִׁלּוּחַ מנות לְרֵעָיו, שאין שָׁם שמחה גדולה ומפוארה אלא לשמח לב עניים ויתומים ואלמנות וגֵרים" (רמב"ם הלכ' מגילה פ"ב הי"ז). לשמח את העניים, זו התקנה העיקרית והחשובה ביותר ביום הזה, יותר מ"משתה ושמחה", ואפילו יותר ממשלוח מנות, שגם זו תקנה עבור האחרים, אך אינה מיוחדת לעניים. זו השמחה הגדולה והמפוארה ביותר לפני המקום, שיהיה לך "לב" לדאוג לאחיך האביון, שגם לו תהיה אפשרות לשמוח בפורים. אכלת ושתית - זה גם יפה, אבל זה לא העיקר. העיקר הוא שתדאג שגם עניים ואביונים יוכלו לאכול ולשתות ולשמוח. זו השמחה שהקב"ה שמח בה, ובזה כביכול איני משמח רק את עצמי, אלא גם את הקב"ה.

לדוברי אנגלית אמרתי פעם, שדבר זה - שעיקר שמחת פורים הוא לשמח את העניים - מרומז במגילת אסתר. הפסוק אומר, "עַל כֵּן קָרְאוּ לַיָּמִים הָאֵלֶּה פּוּרִים, עַל שֵׁם הַפּוּר" (אסתר ט, כו). "פּוּר" באנגלית - עָנִי (Poor)... הרי שעיקר הפורים הוא לדאוג לעניים, ועל שם ענין זה קרוי היום. לא כל כך משנֶה לקב"ה אם תאכל יותר בשר בפורים או פחות בשר. משנה לקב"ה כמה לב יש לך לעניים. זה מה שה' רוצה מאיתך בפורים.

שמחת יום טוב - לשמח את העניים

ולא רק בפורים כך, אלא גם ביום טוב. הרמב"ם הרי כותב: "שבעת ימי הפסח ושמונת ימי החג עם שאר ימים טובים, כולם אסורים בהספד ותענית, וחייב אדם להיות בהן שמח וטוב לב, הוא ובניו ואשתו ובני ביתו וכל הנלוים עליו... וכשהוא אוכל ושותה חייב להאכיל לגר ליתום ולאלמנה עם שאר העניים האומללים. אבל מי שנועל דלתות חצרו, ואוכל ושותה הוא ובניו ואשתו, ואינו מאכיל ומשקֶה לעניים ולמרי נפש - אין זו שמחת מצוה אלא שמחת כרסו... ושמחה כזו קלון היא להם, שנאמר וְזָרִיתִי פֶּרֶשׁ עַל פְּנֵיכֶם פֶּרֶשׁ חַגֵּיכֶם" (הלכ' שביתת יו"ט פ"ו הי"ז-י"ח).

התורה הרי מְצוה אותנו, "וְשָׂמַחְתָּ בְּחַגֶּךָ אַתָּה וּבִנְךָ וּבִתֶּךָ וְעַבְדְּךָ וַאֲמָתֶךָ, וְהַלֵּוִי וְהַגֵּר וְהַיָּתוֹם וְהָאַלְמָנָה אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ" (דברים טז, יד). תדאג לכך שגם הגר היתום והאלמנה יוכלו לשמח בחג. אמנם גם בשאר המצוות ישנו הכלל ש"כל ישראל ערבים זה בזה" (שבועות לט, א), שצריך לדאוג שגם אחרים יקיימו את המצוה, וממילא גם לגבי מצות שמחת יו"ט ישנה הערבות הזו, אבל לעומת שאר המצוות, ששם איני חייב להוציא ממון בשביל זה, על שמחַת יום טוב צריך להוציא ממון כדי שגם העני ישמח

ביום טוב. למה ההבדל הזה? כי במצוה זו, גם השמחה שלי איננה שלמה כל עוד ישנם יהודים שאינם יכולים לשמוח. ועל כן מוטל עלי להוציא ממון לשַמח את העני ברגל, כדי שהשמחה שלי ברגל תהיה שלמה, (כשם שמוטלת עלי חובה להוציא ממון עבור שאר מצוות המוטלות עלי). כמובן, איני יכול לפרנס ולשמח את כל עניי ישראל, אבל עד היכן שידי מגעת - עלי לדאוג שגם הגר והיתום והאלמנה ישמחו, כדי שגם השמחה שלי תהיה שלמה.

אולי מותר לומר, שזה מה שמונח ביסוד הדין, שאֵבֶל אינו נוהג אבילותו ברגל, מפני ש"אָתֵי עשה דרבים ("ושמחת בחגך") וְדָחֵי עשה דיחיד (מצַות אבלות)" (מו"ק יד, ב). מה פירוש "עשה דרבים"? אפשר לפרש שהכוונה היא לעשה שכל ישראל חייבים בו. אבל אפשר לפרש יותר מזה, שהכוונה היא שהעשה הזה אינו יכול להתקיים אלא על ידי שכל ישראל יקיימוהו, ואם יהיה אחד מישראל שלא יקיימו, יחסר משהו מקיום העשה לכולם. זהו בדיוק המצב כאן. אם האֵבֶל ינהג אבלותו ברגל, יתבטל העשה לכולם, כי אין שמחת שום יהודי שלמה, כשיש יהודי אחד שיושב ואבל. לכן, כדי שלא יתבטל העשה של "ושמחת בחגך" לכל ישראל, מוכרח העשה דאבלות של היחיד להתבטל, שלא ינהג אבלותו ברגל, כדי שיוכלו הרבים לקיים את העשה המוטל עליהם באופן מלא ושלם ללא שום חסרון[1]. זו חובתו של כל יהודי, לדאוג שכל אחד מישראל יהיה שמח ביום טוב, וכן בפורים - עיקר השמחה לפני המקום היא לשמח את האביונים, כפי שדברנו.

פ"א מהל' חגיגה ה"א). וכתב ה"מנחת חינוך" (מצוה רס"ד אות ג'), דלדעת הראב"ד לכאורה נשים נוהגות אבלות ברגל, שהרי אין אצלן "עשה דרבים" של שמחה שידחה את ה"עשה דיחיד" של אבלות.

ו. והנה אביי סובר בגמרא, שאשה אינה חייבת במצות שמחה ביו"ט (קדושין לד, ב), וכן פסק הראב"ד (בהשגותיו על הרמב"ם אולם כבר כתב הרב שליט"א בספרו ("ביצחק יקרא" ח"ב סי' כ"ו), דלפי ביאורו, דעשה דרבים היינו עשה שאינו יכול להתקיים אלא על ידי שכל ישראל יקיימוהו, ואם יהיה אחד מישראל שלא יקיימו, יחסר משהו מקיום העשה לכולם, לפ"ז פשוט שגם אשה אינה נוהגת אבלות ברגל, דנהי דאינה חייבת לשמוח, מ"מ אחרים חייבים לשמח אותה כדי לקיים בשלמות את מצות עצמם, וממילא אם תתאבל תבטל את העשה דשמחה של אחרים.

ובחי' הגר"ש רוזובסקי זצ"ל עמ"ס כתובות (סי' ו' ס"ק ד') כתב, דנשים אינן נוהגות אבלות ברגל גם למ"ד דנשים אינן חייבות בשמחה, משום דנהי דנשים אינן חייבות בניהוג שמחה, מ"מ הרגל הוא זמן שמחה, וא"א שיחול בו חלות יום אבל. ולפי דרכו נשאר שם בצ"ע מיו"ט אחרון (של גלויות), דעולה למנין שבעה, אף שאין נוהגת בו אבלות (כמבואר בשו"ע או"ח סי' תקמ"ח ס"ב), וע"כ זהו משום דאע"ג שאין בו ניהוג אבלות (בגלל חיוב ניהוג שמחה שיש בו), מ"מ כיון שאינו יו"ט אלא מדרבנן, אינו מופקע מחלות שם יום אבל, וא"כ בנשים שאין בהן חיוב ניהוג שמחה, למה לא ינהגו אבלות ביום זה. ואולם לפי דרכו של הרב שליט"א, נהי דאשה אינה חייבת לשמוח, אבל אחרים הרי חייבים היום בשמחה, וא"כ אם מתאבלת מבטלת עשה דרבים, ולכן גם ביו"ט אחרון של גלויות אינה נוהגת אבלות, בגלל העשה דרבים.

*המובא כאן הוא קטע משיעור שניתן בישיבת הכותל מפי הרה"ג רבי אביגדור נבנצל שליט"א. מתפרסם בהסכמתו.

כשרות המחשבה / שאול שיף

להפנים אהבה וחמלה*

כיצד מגיעים לדרגת אהבת ישראל? היאך יכול האדם למשוך את נפשו משנאת חינם? הייתכן כי כאשר עשה ראובן מעשה כנגד שמעון, יוכל שמעון למחוק בליבו את שנאתו כלפי ראובן שכל כך חטא כנגדו?

התשובה לכך נמצאת בדברי התנא באבות "והוי דן את כל האדם לכף זכות". כלומר, עלינו לאמץ ראייה שונה כלפי אנשים, ראייה שאנו היינו רוצים שאחרים ייראו אותנו ואת התנהגותנו, וכשם שכאשר אנו נכשלים, אנו מקווים כי יבינו אותנו ויתחשבו המניעים שהביאו אותנו למעשינו, כך עלינו להסתכל ולנסות להבין את זולתנו קודם שנשפוט אותם לכף חובה. ראייה זו מרבה אהבה וחמלה, מעודדת להבנה ותמיכה ומרבה שלום בעולם.

על מנת להמחיש את גודל ראיית הכף זכות ואת הפסדה למי שרגיל לדון לכף חובה יש להביא את הסיפור המדהים הבא שארע בארץ הקודש בתקופה קשה מאוד:

היה זה בשנת תקע"ד, בזמן מלחמת העולם הראשונה. המצב הכלכלי של יהודי ירושלים היה בכי רע. לא די היה בשלטון המר של התורכים, וימי המלחמה הוסיפו מצוקה ורעב נוראים.

בתקופה קשה זו היה למוהל ירושלמי ישר והגון מטבע נפוליון זהב שלם, אשר שכן כבוד בפינת הארון בביתו הדל. נפוליון זהב בימים ההם שוויו היה רב, אוצר יקר. במחיר נפוליון אפשר היה לכלכל משפחה שלמה במשך שנה תמימה. אמנם היו אלה ימי רעב לעניים אך תמורת כסף היו יכולים להשיג מצרכים רבים. אלא שכסף אין, ואילו יהודי זה היה לו מטבע זהב והוא שמר עליו בפינת ארונו ולא העז להשתמש בו לעת עתה.

והנה יום אחד הבחין בנו הקטן של המוהל, ילד כבן שבע, במטבע השמור אשר בארון ביתם. לא הבין הילד מה ערכו של המטבע. הוא לא הבדיל בין נפוליון זהב לבין מטבע פשוט עשוי מנחושת אשר צבעו היה צהוב כצבע הזהב. היה זה מטבע פשוט בשם חירעלע. הוא רק ידע כי במטבע אפשר לקנות בחנות סוכרייה או דבר מאכל מתוק אחר. לא היסס הילד, הושיט ידו למטבע וקנה בחנות המכולת ממתק וליקק להנאתו.

בינתיים חזר המוהל לביתו וכמנהגו הציץ בארון למשש את אוצרו ומה נבהל כשראה שמטבע נפוליון הזהב איננו. אשתו הוזעקה אף היא אך כמובן לא ידעה היכן הכסף, השניים יצאו לחפש את בנם והוציאוהו ממשחקיו. לשאלת הוריו המודאגים ענה: כן, לקחתי את הכסף מהארון וקניתי לי ממתקים.

האם רצה במהירות אל המכולת ובצעקות רמות פנתה אל החנווני: "גנב, גנב, לקחת את נפוליון הזהב שלי. לקחת נפוליון שלם, נפוליון זהב ששמרנו עליו שיהיה לנו אוכל לשנה שלמה".

החנווני היה נרעש ונפחד וקרא מנגד: "מה את רוצה ממני? בנך לא נתן לי נפוליון זהב אלא חירעלע, מטבע פשוט דומה לזהב, כנראה

שבנך רק חשב שזה נפוליון זהב", אך האישה עמדה כעוסה, פניה אדומות ובאגרופים קמוצים קראה בקול לבנה ושאלה: "מאיפה לקחת את המטבע?" והילד ענה בקול רועד - "מהארון". "רואה אתה", צעקה האישה. "אתה שקרן, בארון היה שמור רק נפוליון זהב. גנב, החזר את הכסף".

אך החנווני בשלו: "לא קיבלתי נפוליון. טעות בידך". עודם צועקים ואנשים רבים נאספו סביבם, האישה צועקת בקול והחנווני עומד המום ומבויש מקיתוני הביזיונות שהושלכו אליו מכל הצדדים. לבסוף הוחלט כי יילכו לבית דין.

מאחר שבית דין שמע את טענות הצדדים, לא נותר להם אלא לחייב את החנווני בשבועה, והחנווני אכן הסכים להישבע, כי לא קיבל נפוליון זהב מהילד.

כשראה המוהל שהחנווני אכן מוכן להישבע באמת הוא החליט לוותר. הוא לא רצה לגרום לחנווני להישבע לשקר, אך מובן מאליו שעל אף שהמוהל ויתר על השבועה, יצא החנווני מבית הדין בראש חפוי. השומעים את המעשה דנו אותו לגנב ולשקרן. חייו וחיי משפחתו היו רצופים ביזיונות וחרפות, ורבים היו שהדירו רגלם מלקנות אצלו, עד שמצבו הכלכלי הלך ונתדלדל.

חלפו להם מספר שנים, המלחמה תמה, האנגלים שלטו בארץ, והנה יום אחד מקבל המוהל מכתב מאברך שכותב לו כך:

"לפני מספר שנים, בעיצומה של המלחמה האיומה, הלכתי ברחוב וראיתי את בנך הולך עם נפוליון זהב בידו. רעב הייתי, בני ביתי רעבו ללחם. חשבתי לעצמי בודאי בביתך יש הרבה נפוליונים, אם לבנך יש אחד ביד. מה עשיתי? החלטתי לעשות כאן הלוואה, וכאשר הקדוש ברוך הוא יעזור לי אחזיר לך. ניגשתי לידו, שאלתיו מה יש בידו והוא הראה לי את הכסף. התחלתי לשחק עמו ותוך כדי משחק, החלפתי את נפוליון הזהב במהירות ושמתי בכף ידו מטבע דומה בצבע ולא בערך - חירעלע! הילד לא שם לב להחלפה. עתה כשהמלחמה עברה, אני מחזיר לך את ההלוואה שלקחתי שלא בידיעתך, אבל דע לך שזה היה באונס גמור מצידי, ואני מבקש סליחתך".

המום למקרא המכתב נשאר המוהל קפוא על מקומו. החנווני צדק. הוא דיבר אמת ולא שלח ידו בממון חברו. כיצד שפטו אותו כל האנשים שלא בצדק? זהו שאמרו "והווי דן את כל האדם לכף זכות".

*לפני מספר שנים פרסמתי את הסיפור הזה במדורי ב"הצפה" "בסוד שיח".

סיפור לשבת

באדר משמיעין על השקלים / שאול שיף

קטעים משיעורו של הקו"ט, האדמו"ר מקלויזנבורג-צאנז זי"ע על פרשת תרומה.

בתורתנו הק' נאמר (בפרשה הקודמת): וידבר ה' אל משה לאמר, דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי, ופירש רש"י ז"ל, ויקחו לי תרומה, לי לשמי. תרומה, הפרשה. יפרישו לי מממונם נדבה. ידבנו לבו, לשון נדבה והוא לשון רצון טוב. והרבה דקדוקים ישנם בפסוקים אלו.

ביאור הדברים נראה בהקדם מאחז"ל במס' בבא בתרא (ח:) שממשכנין על הצדקה, ומקשה הגמ' והכתיב ופקדתי על כל לוחציו ואמר ר' יצחק בר שמואל בר מרתא משמיה דרב ואפילו על גבאי צדקה, ומשני לא קשיא, הא דאמיד הא דלא אמיד, היינו שבאמיד שיש לו יכולת ליתן שרי (מותר) למשכנו, ובלא אמיד אסור ללוחצו, ונפסק כן להלכה ברמב"ם (הל' מתנות עניים פ"ז) ובשו"ע יור"ד (סי' רמח סעיף ז') אדם שוע (עשיר) שנותן צדקה יותר מהראוי לו, או שמיצר לעצמו ונותן לגבאי כדי שלא יתביש, אסור לתובעו ולגבות ממנו צדקה, והגבאי שמכלימו ושואל ממנו, עתיד הקב"ה ליפרע ממנו. וראוי לשום לב להלכה זו שהזכיר המחבר עונש העובר עליה - מילתא דלא שכיחא[אמירה שאינה שכיחה בדרך כלל בדבריו.

עכ"פ חזינן מהא[רואים מכאן, שעל גבאי הצדקה ליזהר שלא לבקש ממי שאין לו, או ליטול הימנו יותר מיכולתו, כדי שלא לצערו ולא לביישו ח"ו. כעין דמצינו שאסרה התוה"ק למלוה לנגוש את הלוה, כמו שנאמר אם כסף תלוה את עמי את העני עמך לא תהיה לו כנושה (שמות כב, כד), ונפסק להלכה בשו"ע (חו"מ סי' צז סעיף ב) שאפילו להיראות לו אסור נכלם בראותו למלוה ואין ידו משגת לפרוע. יתירה מכך נפסק להלכה (שם סעיף ד) שאם נראה לו שבהכרח יבוא לנגשו ולהיות לו כנושה, מוטב שלא ילוונו כלל ולא יבוא לידי איסור זה. הטעם לזה הוא כדאיתא להדיא בשו"ע שלא יכלם הלוה ח"ו. והמלווה את חברו מעות צריך שידע בעצמו בבירור שאם יתעכב מלשלם לא יהא לו כנושה, ויגמור בדעתו שאם ישלם לו הלוה את חובו הרי טוב, ואם לאו, המקום יפרע את חובו, וזולת זאת מוטב שלא ילווהו כלל כדי שלא יכשל ח"ו באיסור זה של לא תהיה לו כנושה.

כן הדבר בגבאי צדקה, שאסור לו לתבוע ממי שאין לו ואפילו אם דבר מצוה גדולה נזדמנה לפניו והוא זקוק לממון עבורה. כל זה אמור גם כשכוונת הגבאי טהורה לשם שמים בלתי לה' לבדו, אך אם ח"ו מתערבת במחשבתו איזו נגיעה או פניה שבעבורה

המשך בעמוד הבא...

הוא לוחץ וגובה ממון לצדקה, בודאי נחשב הוא בכלל המטיל חיתתו על הצבור שלא לשם שמים שעונשו חמור מאד,

וכבר הזכרתי מכבר העובדא מכ"ק אאמו"ר (אדוני אבי מורי ורבי) זי"ע, שנוכחתי בה כד הוינא טליא[כאשר הייתי צעיר. אאמו"ר זי"ע היה לו מלבוש 'טילעפ' (קפוטא עם פרווה) שנעשה לו בעת נישואיו הראשונים בשנת תר"ך לערך, ובמשך חמישים השנים שנשתמש בו כבר בלה ונתיישן מאד. פעם אחת נדברו ביניהם אחדים מחסידיו מעיר בילגוריא שהיו גבירים אדירים, כי אין נאה לרבם להשתמש בטילעפ מיושן כזה ואספו ביניהם סכום נכבד (כמאתים ראניש), קנו טילעפ משובח ושלחוהו אל אאמו"ר בתחילת ימות הגשמים, על ידי שנים מהחסידים. משנכנסו הללו לפניו והטילעפ בידם, הביט בו ותיכף ומיד נתחוורו פני קדשו ושאלם, מנין לכם זה הטילעפ. סחו לו כי נקנה ממעות שנאספו בין מתפללי השטיבל שלו בבילגוריא. חזר ושאלם, ומה צורך לי בו, הרי יש לי כבר טילעפ הגון שבו הנני משתמש מכבר. נענו ואמרו לו, כי לפי יושנו אין לכבוד הרבי להשתמש בו עוד. ויאמר אליהם אאמו"ר, אספתם מעות מיהודים לצורך טילעפ עבורי, מי יודע אצל מי לקחתם המעות, שמא לקחתם גם ממי שהיה זקוק למעות הללו עבור מעט חלב לב"ב או לשאר צורך חיוני, אם כך אינני חפץ לקבלו מידכם. והמשיך וגער בהם שילכו מלפניו ויקחו עמהם את הטילעפ בחזרה. הללו נבהלו מפניו וברחו מיד, ואאמו"ר קם והשליך אחריהם את הטילעפ החוצה בהוסיפו לומר כי אין לו חפץ בו ואיננו חפץ ללובשו.

עוד באותו לילה עזבו שני החסידים הללו את רודניק ומיהרו לחצות את הגבול, כשפניהם מועדות לבילגוריא עירם, כי חששו שאאמו"ר יקרא להם ויצוה עליהם להחזיר המעות. כה היה הטילעפ מוטל בחוץ זמן מה, עד שאמי מורתי הרבנית ע"ה נענתה ואמרה, וכי מוטב שיהא הטילעפ מוטל מופקר בחוץ, הבה אכניסנו לבית. נטלתו והניחתו באיזה מקום בבית, שם היה מוטל כב' שנים. כל הזמן סירב אאמו"ר ללובשו, למרות שבמשך אותו הזמן נזדמן לו לשבות בעיר טורנא, שם זכה לכבוד מלכים, וכבר הפצירו בו שיואיל ללבוש הטילעפ, אך הוא סירב בכל תוקף.

רק כעבור כשנתיים, כשהגיע ערב פסח ואאמו"ר רצה לילך לשאוב 'מים שלנו' מן הנהר (העובר ברודניק, כמו שעשו אביו כ"ק אא"ז מגאר'ליץ זי"ע וזקה"ק הדברי חיים זי"ע בעת שדרו שם), ולצורך כך היו נאלצים ליכנס לעומק הנהר ולהתבוסס בביצות השלגים המפשירים אז, נענה ואמר, הרי יש בבית טילעפ חדש, הבה ואלבשנו. אמר ועשה, ובטילעפ החדש הלך לשאוב 'מים שלנו', ולא חש על שנתטנף מהבוץ, ואחרי הפסח הוצרכו לנקותו היטב, ושוב לא לבשו עוד.

בכגון דא נהגו הצדיקים הקדושים שלא אבו ליהנות משל אחרים, כשלא ידעו בבירור אם המעות באים ממי שביכלתו אכן ליתן בשופי, והעדיפו לאכול פת במלח, לשתות מים במשורה ולחיות חיי צער, ק"ו מן המשכן שהוא כפרה וכבוד לישראל והזהיר הקב"ה שלא ליקח בנגישה או בהלחצה ח"ו רק על ידי פיוס.

על פי האמור יתבאר על נכון העובדא הנוראה שהביא הגה"ק מקאמארנא זי"ע (בספה"ק היכל הברכה, פר' ואתחנן, עה"פ (דברים ה, כה) היטיבו כל אשר דברו) וזל"ק: וסיפר לי מו"ח[מורי וחמי הצדיק המפורסם מוהר"ר אברהם מרדכי מפינטשוב, ששמע מאיש אלקים קדוש מוהר"ר ר' זוסא מאנפאליא, שסיפר לו האיך בעניותו היה שמש בעיר אוסטרהא, והיה דרכו להתענות שניים ושלשה ימים ואח"כ היה הולך לבקש מאיזה בעל הבית שייתן לו על לחם להשיב נפשו. ופעם אחת אמר בלבו שזהו חסרון אמונה לילך ולבקש לחם, אלא יבטח באלקיו באמונה שלימה שלא יחסיר מזונו, ופעם אחת התענה שלשה ימים כדרכו ואחר התענית לא היה מי שיתן לו מעט לחם, והתענה והלך עד שהיה קרוב למות, ולא היה מי שיתן לו שום דבר, והיה רעש גדול למעלה, ולא היה בכל המקום מי שיזדמן לפניו זה המצוה הגדולה לקיים נפש קדוש כזה, כי לא היה אפילו אחד שיהיה ראוי לזה אף שהיו שם אנשים כשרים הרבה, לא היו ראויין למצוה זאת שישלח לו הש"י דורון כזה כמבואר בזוהר, וברא לו הש"י שני דדין בפיו, אחד הוציא דבש ואחד הוציא חלב, ושלשה חדשים היה ניזון מזה הדבש וחלב שהיה יונק מן הדדין שבפיו, ואחר עבור שלשה חדשים בא אליו אחד ואמר לו, זוסא קח לך ששה גראשיש וקנה לך לחם, אזי ברגע נפסק זה הדבש וחלב. ע"כ לשה"ק. ואפשר שלכה"ג נתכוין הרמב"ם ז"ל במש"כ שה' יזכה לו בעוה"ז דבר המספיק לו.

עכ"פ חזינן שהשי"ת הנותן לחם לכל בשר מזמין לצדיקים באופן שלא יצטרכו להגיע לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלואתם, כי אם זגם ומפרנסם מידו המלאה הפתוחה והרחבה שלא יבושו ולא יכלמו לעולם ועד.

וכל האמור עד עתה הוא, במי שנזקק ליטול וליהנות מאחרים כדי להחיות נפשו ונפש בני ביתו, ונוטל כדי חייו לשם שמים, ואעפ"כ אם יטול ממי שאינו נותן בלב שלם הריהו בכלל נוגשיו ח"ו, על אחת כמה וכמה חמור הדבר במי שנוטל שלא לשם שמים ומעורב בכוונתו פניות או הבלים כפאליטיק רח"ל וכדו', דמיגרע גרע טפי ועונשו חמור מאד ה"י (ה' ישמרנו).

באופן נוסף נראה לומר, בהקדם מה ששמעתי מכ"ק אאמו"ר זי"ע, שבימי חורפו לאחר נישואיו היה סמוך על שולחן זקה"ק מצאנז זי"ע, שהבטיחו ליתן לו ראניש לשבוע, אך לרוב לא הגיע לידיו מאומה וסבל חרפת רעב עד שבקושי רב השיג חלות ומעט בשר לשבת קודש. זאת למרות שהיה נכד זקה"ק מצאנז שהיה ראש גולת מדינת גאליציה, ומצד אמו היה נכד זקה"ק בעל ייטב לב זי"ע מסיגעט שהיה ראש גולת מדינת הגר. כיון שכלו כל הקיצין נתיישב בדעתו לנסוע למדינת הגר, שם ישבו רבים מחסידי שני זקיניו, והם יתמכו בו בעין יפה.

כשנכנס לזקה"ק ליטול ברכת פרידה, שמח מאד לשמע מחשבתו זו ושבחו על כך. לאחר מכן נענה ואמר לו, שמעני בני יקירי, הבה ואדריכך כיצד תתנהג בלכתך לשחר פתחי נדיבים. הנה כשתתקרב אל עיר פלונית תעלה במחשבתך לאמר, הן בעיר זו דרים פלוני ופלוני הנגידים, שבהיותם אצל זקני בצאנז קרבתי וכבדתי אותם, המה בודאי יתנו לי סכום נכבד, וכך תהא מחשב והולך בכל מקום, ולבסוף תיווכח לראות כי כל אלו שחשבת עליהם יהיו טרודים בשלהם ולא יתנו לך כי אם מעט מזעיר, וא"כ הנך עלול להעלות בלבך טינא עליהם מדוע לא זכרו להשיב לך טובה ולתמוך בך בעין נדיבה, ושמא יחרה אפך בהם, עד

המשך בעמוד הבא...

שכאשר תשוב לביתך תהיה ח"ו מלא בשנאת ישראל רח"ל.

על כן - המשיך לאמור לו - תדע לך בני יקירי, כי בשמים נקצב על כל אחד ואחד כמה יתן לך ובאיזה סכום יהנה אותך, וכל עיר ועיר כמה יעלה בידך לקבל שם. לכן לא יהא שום חילוק בעיניך בין מי שנתן לך מעות לבין מי שלא נתן לך מאומה, ובין מי שנתן לך מעט לבין מי שנתן הרבה, כי הכל כבר נקצב ונחתך בשמים בדיוק גמור. אח"כ הוסיף ואמר לו, ואולי מי שאינו נותן לך מאומה, זהו מחמת שאין לו זכיה להנות את יוצאי חלציי.

כששה אאמו"ר זי"ע עובדא זו, כחמישים שנה אחרי שאירעה, הוסיף ואמר, האמינו לי, שמני אז ששמעתי מזקה"ק דברים אלו, מעולם לא היה אצלי שום נפקא מינה אם מישהו נתן לי מעות או לא. וזכורני מילדותי שאפילו בימי הפורים שהיה נהוג להנות את הרבנים במשלוח מנות נכבד שיהיה להם הרחבה קצת, מ"מ אאמו"ר מעולם לא קיבל לידיו ולא רצה לדעת מי שלח, ורק אמי הרבנית ע"ה היתה מקבלת הכל לידיה, וזה מחמת שרצה שלא יהא אצלו שום הבדל בין מי ששלח לו לבין אלו שלא שלחו.

יעזור השי"ת ודיבורי אלה יתקבלו על לבות בני ישראל, וילמדו מהם תוכחת מוסר שיהיו כל מעשיהם לשם שמים באמת, וזה נוגע לכל אחד ובכל זמן, שלא לסור מדרך אמת. יהי ה' אלקינו עמנו כאשר היה עם אבותינו, אל יעזבנו ואל יטשנו, שנזכה לעשות רצון בוראנו באמת ובלב שלם, ויהי רצון שחודש אדר יהיה לנו לששון ולשמחה, וליהודים תהיה אורה ושמחה וששון ויקר, ונגאל גאולת עולם בב"א. ■

חוק וסדר

פינה משפטית מאת עו"ד משה פרידל

"שום דבר" או מזג שיפוטי

לכבוד החג, הממשמש ובא חשבתי לספר לכם על שופטים ומזג שיפוטי.

משהשלמתי את חוק לימודי וכחלק מתהליך הגיבוש העצמי, נדרשתי לצלוח את כור ההיתוך המיוחל - ה"התמחות" - "סטאז'" בלעז. תקופה קסומה שעניינה לימוד רזי המקצוע והבשלה לכלל מצב צבירה של עורך דין מן המניין. חניכת המשפטן הבוסרי על ידי משפטאי מובהק, ותיק ומנוסה.

מבני עניין המליצו לעשות כן ב"מחוזי". לשמש פרק זמן כשוליה תחת ידיו האמונות של שופט בישראל. "כך תוכל להתרשם באופן ישיר ובלתי אמצעי כיצד מתנהלת מערכת המשפט מבפנים". כך גם אוכל, טענו, לבלות שעות קסומות במחיצת כס השיפוט הנכבד, וכך אוכל, לגלות באופן אישי כי מאחורי גלימת השופט, מסתתר בסופו של דבר - אדם.

> **"כך תוכל להתרשם באופן ישיר ובלתי אמצעי כיצד מתנהלת מערכת המשפט מבפנים"**

מכרי, שכבר חוו זאת על בשרם, דיברו בשבח הזדמנות הפז שנפלה בידי והפליגו בסיפורים אישיים שחוו. משום מה, נחרט בזיכרוני הסיפור הבא דווקא, תהרגו אותי מדוע.

רוחליה, שלמדה שנה מעלי, התמחתה אצל אחד השופטים המבטיחים בבית המשפט המחוזי. בשעה שרובנו נדרשנו לזוטות ולא סייענו רבות לשופט המאמן, התגאתה רוחליה כי היא מסייעת רבות למאמן הנכבד, ותורמת למערכת תרומה של ממש.

באחד הימים, הביאה דוגמא: משסיים כבודו לסעוד את ליבו, נדרש לצאת לפגישה חשובה. משכך קרא אליו את ר. מיודעתנו ללשכתו, סיפר לה כי הוא נדרש לעצתה וביקש אותה להתקרב אליו כממתיק סוד. או אז, ומשהתקרבה די, לקח כבודו אויר מלוא ריאותיו, נשף בפניה והפטיר: "אכלתי שום, תגידי, מריחים?"

הכותב הינו בעל משרד עורכי דין ברעננה ■

שביבים / שאול שיף

תשובה מאהבה

● כתוב בספר שפת אמת (שמות, פרשת שקלים תרל"א): "באחד באדר משמיעין על השקלים". למה באדר? לפי שהוא זמן תשובה. כשם שחודש אלול הוא החודש המקדים את תשרי שהוא ראש השנה, כך אדר מקדים את ניסן שאף הוא ראש השנה. ובאדר עושים תשובה מאהבה, לכך מרבין בשמחה - שתעורר רצון ונדיבות בכל איש מישראל.

● ביאר הגאון מבכל רבי יוסף חיים זצ"ל בספרו אדרת אליהו (פרשת משפטים), שהטעם שבאחד באדר משמיעין על השקלים, הוא לפי שאמרו במסכת ראש השנה (יא) שבניסן נגאלו ובניסן עתידין להיגאל, וכיוון שחודש ניסן מסוגל לגאולה, צריך שישראל יעשו תשובה קודם,

כדי שיהיו ראויים לגאולה. וא"כ כמו שבחודש אלול הקודם לתשרי צריך להרבות בתשובה ובתחנונים ולהתעורר בתשובה, כי זמן בית דין שלושים יום (בבא מציעא קיח), כך צריכים להתעורר בתשובה ולהרבות בסליחות ובתחנונים מאחד באדר, חודש ימים לפני הזמן המסוגל לגאולה. והוא מה שאמרו רז"ל "באחד באדר משמיעין על השקלים", שכל אדם צריך אז לשקול את עצמו וערכו, וחישב עם קונהו מאשר חטא על הנפש כמה מצוות יש בידו, וכמה עוונות חמורים עשה, וכמה קלקל בנפשו בעוונותיו הרבים, כדי שאז יכיר במיעוט ערכו, וישוב אל ה' וירחמהו ואל אלוקינו כי ירבה לסלוח.

● בפרט יש לחזור בתשובה שלמה ביום הפורים עצמו, כמו שמובא בספרי הקודש, שהמוקדם שבהם הוא סידורו של רב עמרם גאון, שכתב (סדר פורים בשושנת העמקים (עמק פורים) מצרף את דבריו לזה) שרגילין להרבות בסליחות ובתחנונים ביום פורים, כי הוא זמן מסוגל לישועות.

וכן כתב בספר קדמון: "כי הימים האלו מסוגלים מאוד בשורשן הקדמון להועיל מעשה האיש הישראלי להשמיד ולהרוג ולאבד את כל זכר עמלק, עד בלי השאיר לו שריד בשמים ממעל ועל הארץ מתחת - בסגולת מעשה התשובה בהם, כמו שעשו מרדכי הצדיק ואסתר הצדקת במאורע ההוא".

● כתב הבן איש חי באדרת אליהו על הפסוק "מפני שיבה תקום והדרת פני זקן", שאותיות המבטא של שיבה הן ש'ב'ה', והאותיות שקודם ש'ב'ה' הן א'ד'ר', וגם האותיות שקודם ז'ק'ן' הן צ'ו'ם'. והנה המן הרשע ביקש להשמיד את כל ישראל בחודש אדר, והקב"ה ריחם על ישראל, ונהפך להם החודש מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב, ואדרבא נתרומם דגלם וגברה הצלחתם בזה החודש יותר מבשאר חודשי השנה, עד שאמרו חז"ל שיהודי שיש לו דין עם הגוי, ידון עמו בחודש אדר, שאז מזל ישראל למעלה, ובוודאי הישראל גובר עליו. והנה התגברות ישראל הייתה שזכו לנס בזכות הצום שהתענו שלושת ימים ושלושה לילות כאשר ציוותה עליהם אסתר, ותיקנו בזה שלוש עברות חמורות, והן עבודה זרה גילוי עריות ושפיכות דמים (יומא פב). וזה ביאור הפסוק: "מפני שבה" - מהאותיות שקודם התיבה "שבה", שהן אותיות "אדר" - תקום, כלומר יהיו לכם קימה ועילוי, ולא כמו שחשב המן שהחודש הזה אינו טוב לישראל, בשביל שנפטר בו משה רבנו (מגילה יג), אלא אדרבא, תהיה לכם קימה בו על-ידי "והדרת פני זקן" - שתעשו מה שיש לפני התיבה "זקן", שהן אותיות "צום", שתבקשו ותצומו על עוונותיכם, ותהיו ראויים לקימה של חודש אדר.

ועל כן מי שמתקן את מעשיו כראוי בחודש אדר, סגולתו שתהיה לו תקומה, ויצליח הרבה מאוד.

חודש אדר - שמחת תיקון הניצוצות

● הצה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זיעוכ"י, מבאר את מאמר חז"ל (תענית כט) "משנכנס אדר מרבין בשמחה" בטעם הנשגב כי בחודש אדר חוזרים למקומם כל ניצוצות הקדושה, ולכן מרבים בו בשמחה.

וכך כתב בספרו הק' קדושת לוי (דרוש לפורים), כי עיקר השמחה לאדם בהעלותו הניצוצות לעבודתו יתברך, שהניצוצות נעשים לאדם שמעלה אותם כמו לבוש, ובזה מגיעה לו השמחה, וקודם חודש אדר הם ימי השובבי"ם שהם זמן העלאת הניצוצות לקדושה, ומשהגיע אדר כבר הגיעה העת שהעלה אותם מקודם בשובבי"ם, ועתה באדר נעשים לו מלבוש, ומפני זה נקרא שמו "אדר", לשון מלבוש כמו "אדרת אליהו", וזהו מאמר חז"ל "משנכנס אדר" - כשהגיע אצלו הלבוש מניצוצות הקדושים שהעלה בשובבי"ם - "מרבין בשמחה", כי באה לו השמחה שהעלה אותם. ע"ש.

● אמרו חז"ל (ביצה טו) "הרוצה שיתקיימו נכסיו, ייטע בהם אדר". ביאר מרן החיד"א בספרו "כסא דוד" (דרוש י לשבת זכור), שכוונת "נכסיו" היא על הנכסים הנצחיים הרוחניים, שהם התורה והמצוות שלוקח אדם עמו לעולם הבא, והרוצה שיתקיימו נכסיו ולא ישלוט בהם הסט"א, יטע בהן "אדר", ר"ת א'חדות, ד'יבור, ר'חמים. שישתדל בשלושת עמודי הוראת השעה שלא יחטא בהם ח"ו, ובפרט בחודש הזה יש חיזוק יותר בשלושה דברים אלו.

● וכתב בספה"ק "מאור ושמש" (שקלים, רמט) שבחודש אדר יש לישראל כוח גדול, שאפילו בהבל פיהם בלבד יכולים למתק את הדינים והגבורות והרוחות הרעות שלא ישלטו בעולם כלל.

● כתב הגאון החבי"ף בספר "נפש חיים" (מערכת פ סימן ה) שמן הראוי לעשות צדקה וחסד בחודש אדר יותר ממה שעושה בשאר החודשים, וכל היד המרבה, הרי זה משובח. ומבאר שם כמה טעמים על דרך הסוד, ע"ש.

● כתב הרה"ק רבי אברהם שמחה הורוויץ מבארניב בספר "חמרא טבא" (ליקו"א, עניני חודש אדר) על הפסוק "אשא עיני אל ההרים", ורמז על-פי מה שמבואר בגמרא נדרים (נד) - רבי שמואל אמר: נונא סמא לעיניים. על כן במזל "דגים" הזמן גורם להמשכת הרפואה אל העיניים, וזה נרמז "אשא עיני אל ההרים", כי "אדר" עולה בגימטריא "הר", ולפעמים יש שני חודשים לאדר, והיינו "הרים", ואליהם אשא עיני - שימשיך בהם רפואה לעיניים. ע"ש.

● יש כותבים שמה שנהגו בשאר חודשים שלא לישא נשים בימי חסרון הלבנה, שונה הדבר בכל ימי חודש אדר. וכן מביא הגאון החח"מ מחברון בספרו "שדי חמד" (מערכת חתן וכלה, סימן כא), שאין להקפיד מלישא נשים בחודשי אלול ואדר בחסרון הלבנה, מפני שבחודש אדר נאמר (אסתר ט, כב): "והחודש אשר נהפך להם מיגון לשמחה ומאבל ליום טוב", וכל החודש במשמע, ומשנכנס אדר מרבים בשמחה (תענית כט), הרי שבריא מזלא של החודש הזה. וכן בחודש אלול, שאיתא במגילת תענית (פרק ו) שביום י"ז לחודש אלול ניטלו הרומאים מיהודה ומירושלים, שמפני הגזרות בנישואין לא היה אדם נושא אישה. ואותו יום שבטלו בו הגזרות עשאוהו ליום טוב, הרי שמזלו בריא בחודש אלול לעניין נישואין. ע"ש. ■

שלשה תנאים לבדיחה

בשותפו פעם על אמירת בדיחות, אמר רבי נחמן מברסלב: שלשה תנאים לבדיחה (כדי שתהיה על טהרת הקודש ולא יהיה באמירתה משום עבירה על ההלכה וקלות ראש):

א) שהאומרה לא יצחק על עצמו

ב) שלא יצחק על זולתו

ג) שלא יהיה בה ניבול פה, וסיים: עכשיו אמרו בדיחות...

(כאומר: במסגרת תנאים אלו, כבר לא יוותרו לכם בדיחות לומר...)

ווארט פורימי...

קושייה עצומה!!!

מדוע לא נקרא משה רבינו על שם מרדכי היהודי?

משה רבינו נולד בז' באדר. משכך, חישוב פשוט יגלה לנו כי ברית המילה שלו חלה ביו"ד באדר, בפורים.

אם כך, נשאלת קושיה עצומה: מדוע לא נקרא משה רבינו על שם מרדכי?

ויש לתרץ בשני אופנים:

ראשית, כידוע, על פי המסורת משה רבינו נולד נימול, ושנית, ב-ז' באדר נפטר משה רבינו עליו השלום, ומשה נקרא על שמו.

ליקט, חיפש, חקר ומצא - משה פרידל

תורתך שעשועי

שעשועון לפורים

בהמשך...

ראש-יהודי - תנועת תשובה ציונית
מחפש תורם/משקיע רציני
לפרוייקט חינוכי חדשני
ראש יהודי
תנועת תשובה ציונית
לפרטים: rosh@rosh-yehudi.co.il ■ לתרומות באתר מאובטח: http://roshy.org/donations.asp

כתב העת נמצא עתה בהרצה,
נשמח לקבל תגובות והערות מהקוראים:
דוא"ל: schiffs@013.net.il

עיצוב ועריכה גרפית:
גיל ויין
עיצוב גרפי
טל. 052-7723288
אימייל. gilwein@zahav.net.il

תורתך שעשועי שעשועון לפורים / יהונתן גלים

תשבורת המגילה

מצאו 15 שמות שונים מהמגילה (מאוזן, מאונך ואלכסון)

ב	ל	ס	כ	ר	כ	ו	ה	ו	א
ד	ז	ת	ר	א	י	מ	ה	ח	י
ה	ת	ת	נ	ה	א	ו	ש	ר	ר
ג	ה	ס	א	ו	מ	ו	ש	ב	מ
י	ר	א	ס	ת	ר	ח	ה	ו	ש
מ	ו	ש	ש	ו	ד	ש	א	נ	י
ו	נ	ו	ש	י	כ	ת	ת	א	ש
ב	ג	ת	א	ק	י	ר	מ	ר	ר
כ	נ	נ	כ	ו	מ	מ	ד	ת	ת
ה	ה	ג	י	ת	ש	ו	א	י	ה

אם תחברו את 35 האותיות שנשארו לפי הסדר תקבלו משפט ידוע.
איזה משפט קיבלתם?

"_____ _____ _____ _____

_____ _____ - _____ _____ לנו"

מצוות פורים

כתבו כמה שיותר מצוות השייכות לחג הפורים ומתחילות ב**אות מ'**

מ _____

מ _____

מ _____

מ _____

מח _____

כל מצוות הפורים מתחילות באות מ'

עניין חשוב בפורים הוא גילוי הרוחניות בתוך העולם הכי תחתון וחומרי - גילוי השגחת ה' במציאות שנראית מקרית.

האות מ' (=40 בגימטריא) מסמלת את הקדושה (10) בתוך העולם החומרי (4X - כיוונים).

גם המילה "חומר, מורכבת מאותיות "רוח" הסובבות את האות מ' - זאת אומרת שבתוך החומריות מתגלה רוחניות קדושה והשגחה.

חידה בתמונות

פענחו את ארבעת התמונות הבאות והסבירו את הקשר ביניהם

חידת החודש

באיזה תאריך נתלה המן על העץ?

(תשובה בעלון)

תורתך שעשועי שעשועון לפורים / יהונתן גלים

מנהגי פורים - להורים וילדים

התאימו בין המנהג / המצווה בצד ימין לסיבה בצד שמאל (עפ"י ספרי טעמי המנהגים)

שמחים הרבה במשתה וסעודה בפורים	כיוון שבפורים ההצלה היתה לעם ישראל מבחינה גשמית שרצו להשמיד את עם ישראל ולכן שמחים בדברים גשמיים ולהראות שהנס הנסתר והקדושה הישראלית מתגלים גם בדברים הגשמיים
מתחפשים בפורים	כנגד 2 מתנות שנתן אחשורוש למרדכי ואסתר: בית המן וטבעת המלך
מדליקים 2 נרות לפני הסעודה	כדי שלא יתביישו האביונים שהרי בפורים נותנים מתנות לאביונים וצדקה לכל הפושט ידו - לכל מי שמבקש
מריחים בהדס לפני הסעודה	רמז למדרש: "כיוון שראה המן שלושה אבות, מיד תש כוחו" וכן כתוב בתהלים: "וכל קרני רשעים אגדע" - זה המן, "תרוממנה קרנות צדיק" - זה מרדכי
שולחים משלוחי מנות	כיוון שבימי אחשורוש לא יכלו לאכול אצל אחרים כיוון שעבדו עבודה זרה ובישועה כשהתגלו כולם באמונתם השלמה חזרו לאכול זה אצל זה
שולחים 2 מנות לאיש אחד	משום שחזרו ישראל וקבלו עליהם את התורה מאהבה והתורה נמשלה לדבש וחלב: "דבש וחלב תחת לשונך"
אוכלים אוזני המן בעלי 3 קרנות	זכר למרדכי ואסתר - שבגזירת המן הרשע באה חשכה לעולם וכשנגאלו "ליהודים היתה אורה ושמחה..."
אוכלים בשר המכוסה בבצק	ביצה בארמית נקראת "ביעתא" - לשון בקשה שישראל בקשו רחמים ונגאלו
אוכלים חלות בצורת סולמות וציפורים	כיוון שבשר משמח אבל פורים אינו חג מהתורה אלא מהנביא ומותרת עשית מלאכה ולכן שמחת החג "מכוסה"
אוכלים ביצים	שאסתר נקראת הדסה וכן מרדכי היה צדיק שנקרא הדס
אוכלים מאכלי חלב בפורים	זכר לזירעונים שאכלה אסתר וכן דניאל וחבריו שע"י זה עשה להם ה' נס, שלא טעמו ממאכלות אסורים
אוכלים זרעונים (וסמבוסק)	מכיוון שהיתה עליה לישראל בפורים וה' מגן עלינו כציפורים על גוזליהם
מתענים לפני פורים - "תענית אסתר"	כדי שימחה שמו של עמלק והמן היה מעמלק
מרעישים ומכים כשקוראים המן ועמלק	זכר למחצית השקל שהיו נותנים בחודש אדר לצורך קורבנות הציבור במשכן ובמקדש
נותנים לצדקה "זכר למחצית השקל"	זכר לתענית שציותה אסתר על היהודים כאשר המן הרשע קבע להורגם - תענית של 3 ימים שהיו בחודש ניסן בתחילת חג הפסח ובעצם רוב סיפור המגילה היה בימים אלו - בט"ו בניסן אסתר הזמינה את המלך והמן למשתה. בלילה שבין ט"ו לט"ז נדדה שנת המלך וביום ט"ז, יום הנפת העומר, הרכיב המן את מרדכי על הסוס. בו ביום אירע המשתה השני ובסוף אותו היום נתלה המן.

"בתבונה משנה עיתים ומחליף את הזמנים"

בריאת העולם החלה בכ"ה באלול בשוויון היום והלילה. 3 חודשים אח"כ בכ"ה בכסלו - חנוכה, זאת תקופת היום הקצר ביותר בשנה ואז מתחילה השמש להצפין והאור גובר על החושך. ט"ו בשבט חל 50 יום אחרי חנוכה ובו בדרך כלל כבר ירדו רוב גשמי השנה (מסכת ר"ה), מתפזרים העננים ומתחילים לראות את האור ולהרגיש את החום בארץ ישראל (במקביל לט"ו באב שבו "תש כוחה של חמה"). אותו אור קדוש מגיע בהדרגה גם לחוץ לארץ בס30 יום עד פורים שבו מופיע הנס בגלות בפרס. א"כ מחנוכה לפורים-80 יום (=אות פ' בגימטריא).

מפורים לפסח - 30 יום ואח"כ 50 ימי ספירת העומר עד חג מתן תורה - שבועות. א"כ מפורים לשבועות גם 80 יום. ובחשבון שונה: מפורים לה' באייר (יום העצמאות) - 50 יום. אם נדייק נמצא שאמצעיתם של ימים אלו הוא יום י' בניסן הלא הוא שבת הגדול שבו התחיל נס יציאת מצרים כשהתגברו ישראל ושחטו את הכבש שהיה אלילי מצרים. כך גם ימי הפורים מחד ויום העצמאות מאידך הם ימי נסים המתחילים את גאולתם של ישראל בתקופות השונות בניסים מה' בגבורה יהודית ישראלית. 30 יום אחרי ה' באייר - חג מתן תורה ב-ו' סיוון.

אח"כ יש 3 סדרות של 40 יום שמשה היה בהר סיני עד יום הכיפורים. אמצעיתם של ימים אלו זהו ט' באב שעתיד גם הוא להפוך ליום טוב.

כך אפשר לחלק את השנה: מסוכות 70 יום לחנוכה + 80 לפורים + 80 לשבועות + 60 לט' באב + 60 ליום כיפור ושוב מתחילים מסוכות...

אנו רואים כאן תהליכים אלוקיים בתוך לוח השנה בטבע ובעם ישראל בכל התקופות. בחגי ישראל מתחדשת כל שנה הארת כל חג והנס שלו בשמחה המיוחדת כמו שהיתה בתחילתה ואותו חג ממשיך להשפיע... - שנזכה כולנו לגאולה שלמה במהרה בימינו!